

שתיקת הקהילה בנושא מין:

נזק קשה למאמינים

מאת ג'ון פרימן

דיברתי בפני קבוצת סטודנטים מהזרם הרפורמי באוניברסיטת ייל. הנושא היה "הומוסקסואליות והבשורה". דיברתי על חובתנו לאהוב אחרים באמצעות שתי דרכים - הצגת האמת והצגת החסד של הבשורה לאלה שמגדירים את עצמם כהומואים או לסביות. הדגשתי שהומוסקסואליות אינה הנושא האמתי. מתחת לכל המאבקים, החטא וצורות החיים החורגות מהתכנית של אלוהים ישנו לב של בן אנוש שאומר: "יש לי תכנית נפלאה לחיי ואתם (כלומר כל אחד) או אתה (כלומר אלוהים) לא תפריעו לי בדרך".

לאחר מכן ניגשה אליי סטודנטית. היא סיפרה לי בדמעות שגדלה בקהילה אוונגלית גדולה. היא שאלה, "מדוע הקהילה שלי לא הכינה אותי לקראת הבעיות שארבו לי באוניברסיטה? למה הקהילה שלי לא דיברה על מין והומוסקסואליות? אני מרגישה שאין לי בסיס מהכתובים לדבר על הנושא בצורה נבונה".

נזכרתי שכמה שנים לפני כן דיברתי בפני קבוצת תפילה של קהילה כלשהי. חברי הקבוצה התפללו עם אנשים יותר מעשר שנים במפגשים שבועיים להפגעה שבועית ותפילה לריפוי. אחד המנהיגים אמר לי: "ג'ון, התפללנו עם אנשים בנוגע לחיי נישואים, בעיות עם הילדים, איבוד מקום עבודה, עימותים בינאישיים, משברים באמונה ובעיות אישיות, אבל מעולם לא קרה שמישהו בא לתפילה על משהו שקשור במין, אפילו לא פעם אחת".

הייתי בהלם. מספר האנשים שנאבקים בפורנוגרפיה, במשיכה לבני מינים ובהתמכרויות למין גדל יומיום. נוסף לכך את בני המשפחה של אנשים שמתמודדים עם שיברון מיני, וברור לחלוטין שזו בעיה עצומה בקהילה היום. השבתי לאותו מנהיג ואמרתי: "אתה יודע, אני הייתי שואל, למה לא? אני הייתי שואל איך קרה שהקהילה מעבירה מסר שזה בסדר לדבר על כל דבר אחר, אבל לא על 'זה' איכשהו שידרתם שזה לא מקום בטוח לדבר בו על מין ועל נושאים מיניים. וכאשר גם אתה אינך מדבר, אתה לוקח חלק בקשר השתיקה".

אני זוכר שלפני שנים אחדות, כשהוועד המנהל שלנו שקל להרחיב את הפעילות של Harvest USA ולהתמקד בחינוך והכשרה בקהילות, חבר הוועד סטיב בראון אמר: "מה שהארגון עושה הוא העבודה של הקהילה, עבודה שהקהילה זנחה כתוצאה מפחד ובושה, כתוצאה מכך שאינה יודעת מה לעשות. עלינו לעזור לקהילה להיחלץ מחדש למשימה להציל ולגאול את אלה שנאבקים בחטא מיני. אבל אם נעשה זאת, זה יהיה הדבר הכי קשה שאי פעם עשינו".

מלים נבואיות! כשהתחלנו לעזור לקהילות לטפל בנושאים האלה נתקלנו בכל מיני מחסומים. היית מצפה שקהילות יהיו להוטות לעזור לאנשים, להביא את אור הבשורה למצבים הקשים האלה. אבל המציאות שונה למדי.

ההתנגדות וההססנות גרמו לי להרהר. ניסיתי להבין טוב יותר מדוע אנחנו - חברי הקהילה, הקהילה ככלל והנהגת הקהילות בפרט - איננו רוצים ליזום שיחה על עניינים חשובים אלה עם אנשינו. חשבתי על עשר סיבות לשאלה מדוע הקהילה כה שקטה. אילו סיבות מתארות אותך, את קהילתך או את ההנהגה שלה? שתיקת

הקהילה פוגעת קשות באנשינו, אבל זה כבר לא חייב להיות כך. האמונה בכוח של בשורת ישוע המשיח לחולל שינוי די והותר בה להניע אותנו מהססנות לכדי פעולה גואלת.

1. הקהילה שותקת כי זה הטבע שלנו להעמיד פנים, להעמיד פנים ש"אני בסדר - אתה בסדר".

האמת שבתרבות הטעונה כל כך מבחינה מינית בימינו, כמעט איש אינו בסדר בתחום הזה. המציאות המתוארת בבראשית ד 7, "לפתח חטאת רובץ ואלך תשוקתו" מעולם לא תאמה יותר את המצב של לבנו המחפש נחמה, הקלה וחיים בדברים בעלי אופי מיני. איננו צריכים ללכת לחפש דרכים להכתים את לבנו. הדברים האלו באים אלינו! הנתבים למקומות אפלים והרסניים קיימים בשפע: אינטרנט, טלוויזיה בכבלים, סרטים אירוטיים בחדרי המלון, אפליקציות להיכרות בפלאפון. כל אלה הם חלק מתרבות שמזמינה אותנו להיכנע לרגשותינו ותשוקותינו, לברוח מחיים של בדידות, שגרה ומתח. גם אם אינך נאבק אישית בתחום המין, ישנם עשרות אנשים שיושבים כמוך באספה בקהילה שכן נאבקים.

למדתי שאנחנו מסוגלים ללכת רחוק מאוד כדי להימנע מלדבר על הנושא בכנות. מדוע? פחד, בושה, שנאה עצמית, היעדר אמונה שלבשורה יש תשובה מעשית כלשהי, אשמה, יאוש - ועוד ועוד.

נפגשתי לארוחת צהריים עם איש עסקים מהקהילה שלי ובאמצע השיחה הוא החל לדבר על השימוש שלו בפורנוגרפיה באינטרנט. מה שקרה לאחר מכן ייצג בקטן את הנעשה בקהילה. שאלתי אותו מתי זה התחיל? כשהוא היה בן עשר. באיזו תדירות אתה צופה בפורנו? כמה פעמים בשבוע? במשך כמה שעות בכל פעם? מישהו יודע על זה? לא. אתה בקבוצת גברים בקהילה? כן. הנושא הזה עלה אי פעם לדיון? לא. האם אתה מוכן להעלות את העניין? בשום אופן!

ואז הוא התחיל לחזור בו ואמר שזו אינה בעיה כל כך גדולה ומזיקה. בדרך כלל אני לא בוטה, אבל הפעם לא הייתה לי ברירה. "אתה יודע, מה שיוצא לך מהפה זה דיבור של מכור. המצב שלך הרבה יותר גרוע ממה שאתה משער. האם אתה מאמין שישוע רוצה להיכנס לתחום הזה בחיך יחד אתך?" הוא הביט בי כחיה מסונוורת. לא נראה לי שנאכל שוב צהריים ביחד בתקופה הקרובה.

כולנו אוהבים להעמיד פנים שאנחנו בסדר, או שהבעיה שלנו, באשר היא, תסתדר מעצמה. זה לא קורה וזה לעולם לא יקרה - אם איננו מוכנים למות לעצמנו, להיפטר מההשקעה בדימוי שלנו כדי להתהלך בכנות, שקיפות ופגיעות. עצם הרצון לעשות זאת הוא על טבעי. כן, כולנו צריכים להפסיק להעמיד פנים.

2. הקהילה שותקת כי איננו מאמינים באמת שהבשורה יכולה לחולל שינוי במאבקים מיניים קשים.

במילים אחרות כשאנו מודים בחומרת המצב בקרב אנשינו, זה מקלקל את התפיסה שלנו לגבי ה"ניצחון" שקיים או שאמור להיות קיים בחיים המשיחיים! הכוונה לחיים מהסוג שמטיפים אוונגליסטים מדברים עליהם בטלוויזיה, כל הסחר מכר של "תורת השגשוג" בנוסח "לא אמורות להיות לך בעיות עם כל העניין הזה של חטא".

שלא יעבדו עליך! זו תורת שקר שמכריזה: "אתה יכול להיות חופשי מכאב, מלחמה ומאבקים בחטא; אתה אמור להיות משוחרר מסוג סבל כזה - עכשיו כשאתה משיחי". גם אנחנו יכולים לקנות בקלות את המסר שמשהו חייב להיות מוטעה באמונה שלנו אם אנחנו נאבקים לעתים קרובות כל כך.

שטויות! אם אתה נלחם בחטא, סימן שמשהו בחיך מאוד נכון! לאורך כל הברית החדשה אנו רואים את הקריאה לחיות חיי חסידות, ולהגדיר מחדש את חיינו מבחינה מינית למשמעות ולהשפעה של הצלב בחיינו. הכתובים אינם נוהגים בביישנות כשמדובר בהם על מין ועל אנשים שבורים מבחינה מינית. למעשה אם היית צריך להוציא מהכתובים את כל המקומות שמדברים על חטא מיני, מאבק ופיתוי בקרב מאמינים, היית צריך להוציא חלקים גדולים מכתבי הקודש.

הפיתויים המיניים והמאבקים שלנו אינם מפתיעים את אלוהים ואינם מזעזעים אותו. הוא יודע שזה המצב. הוא מבין שמטבענו אנו מחפשים לעבוד את השקר ונופלים לכך בקלות; הוא יודע שלבנו נוטה אחר "אלילי שקר" ושנחנו דולקים אחריהם כאילו הם המטרה והמשמעות של חיינו, במקום לבקש אותו ואת מטרותיו. התוצאות של מה שקורה כשאנשים חיים למען עצמם והולכים אחר תשוקות מיניות מופקרות, מתועדות היטב בכתבי הקודש ובחיים האישיים של אנשים רבים.

מה קורה, אם כן, כשאנחנו מתחילים לקרוא לישוע "בוס" על כל תשוקותינו וכמיהותינו? פורצת מלחמת עולם שלישית בחיינו ובלבנו: עימות, מצוקה, סבל ומאבק.

אני אוהב את מה שאמר על כל זה המורה לכתבי הקודש והסופר מרטין לויד ג'ונס. בחיבורו הקלאסי "רומים: מבוא לפרק ו, האדם החדש", הוא כתב: "יש היום גישה שלפיה התקדשות היא די פשוטה, שזו טעות לנסות להילחם בחטא שקיים בנו. לפי גישה זו עליך להפסיק להיאבק. להפסיק להילחם; פשוט למסור את עצמך ואת כל הבעיה שלך לישוע. הוא יעשה את הכול למענך. אבל כל גישה הטוענת שהתקדשות וקדושה הן ממש פשוטות (ואינן מצריכות מאבק ומלחמה) בפירוש אינה תואמת את כתבי הקודש" (עמוד 164).

זה מה שקרה לי בצעירותי כשביקשתי ללכת אחרי ישוע: היו לי הרבה מאבקים קשים וממושכים עם אלוהים בדירה הקטנה שלי בעליית הגג. למה אתה קורא לי לדרך חיים חדשה? לחדול מעיסוקים וקשרים שממלאים את החלל הריק בלבי? למה אתה נותן לי תשוקות חדשות, תשוקות שונות מאלו שנראות לי כל כך טבעיות? מה אני אמור לעשות כשאני רוצה לצפות בפורנו או לבלות לפעמים היכן שאני יכול לפגוש מישהי למפגש קצר שישכך את הצורך שלי בקרבה?

כיצד התחולל השינוי בחיי? התחלתי לשמוע את אלוהים מדבר אליי בעיצומו של המאבק שלי. הוא אמר לי בלב חומל ואוהב - למעני! הוא ביקש אותי לעצמו, הוא רצה שאבקש את קרבתו במקום שלי ימשך לדברים אחרים. כשזה קרה, וכשהתעורר עימות על תשוקות וחטא, למדתי לחזור בתשובה. לאט לאט, בצעדים קטנים, הפכה החזרה בתשובה לתגובה החדשה שלי לחטא ופיתוי. מהי חזרה בתשובה? התיאולוג טים קלר אומר שחזרה בתשובה פירושה "להרוג את מה שהורג אותי - מבלי להרוג את עצמי". חזרה בתשובה היא דבר משחרר ולא מגביל.

כאן טמון הכוח של הבשורה לחולל שינוי במאבקים המיניים שלנו. הרצון לציית לאלוהים, לא משנה כמה קטן וחלש הרצון הזה נראה לנו באותו רגע, הוא ההוכחה לחיים רוחניים. חזרה בתשובה היא כמו מפוח שגורם לניצוץ להפוך ללהבה. חזרה בתשובה, הן זו הראשונה כשהתחלנו ללכת בעקבות המשיח, והן זו המתמשכת, היומיומית, היא פנייה חוזרת ונשנית ממה שהרגשת שנותן חיים אל עבר המשיח שבאמת נותן חיים. אלה החיים המשיחיים האמתיים וזו ההליכה האמתית בהם. זאת מלחמה מתמדת.

מה השורה התחתונה בעצם? אנחנו נמנעים מלדבר על מין או על חטא מיני כי יש לנו תיאולוגיה מוטעית שאינה תואמת את הכתובים לגבי מאבק וסבל. השקפה מתוקנת ונכונה על המאבק בחטא בחיים המשיחיים תוביל אותנו לומר לחברים בקהילות שלנו, "זה לא מפתיע שאתה נאבק בפיתוי מיני וחטא. שתף אותי. ספר לי מה קורה. תן לי לעזור לך". תגובה כזאת היא ההפך הגמור מבהלה או זעזוע מהמאבקים שכל משיחי חווה.

לעומת התיאולוגיה המוטעית לגבי חטא ומאבקים, פעמים רבות אנו פשוט מפסיקים לקרוא לחטא - חטא! אנו מרככים את תגובתנו לחטא. אנו נבהלים מגודל המאבק. ראיתי את זה קורה בשימוש בפורנוגרפיה. יותר מדי פעמים אני שומע תגובה מתפשרת: כולם עושים את זה; זה לא כזה עניין גדול; זה דבר אישי ואף אחד לא ממש נפגע מזה.

אותם דברים שמעתי לגבי הומוסקסואליות. זקן קהילה אמר לי לאחרונה, "אני אוהב את מה שהארגון שלכם עושה בנוגע לפורנוגרפיה - אבל אני לא מאמין שהומוסקסואליות היא דבר מוטעה בכל מצב". ביקשתי ממנו לפרט. "ובכן, פשוט ראיתי יותר מדי אנשים שנאבקים יותר מדי קשה במשך תקופות יותר מדי ארוכות. עושה רושם שהמשיחיות לא יכולה לפתור להם את הדילמה של אמונה לעומת רגשות". הוא ויתר על התקווה שמישהו

יכול לחוות שינוי בולט, כי התיאולוגיה שלו הייתה פגומה. הוא הציב את הסוציולוגיה מעל התיאולוגיה; כלומר הוא התייחס לחוויות של אנשים ולהערכותיהם האישיות כאל התקן למה שמקובל, במקום לאפשר לתנ"ך ולברית החדשה לקבוע את התקן לגבי מה שהוא אמת, נכון ומקובל בעיני אלוהים. ויתור וכניעה אינם בגדר ביטוי של חמלה כלפי אנשים שנאבקים.

3. הקהילה שותקת כי אנו מרגישים שהתשובות של הכתובים שחוקות ומיושנות ואינן תואמות את התרבות של ימינו.

רבים חושבים שהתשובות של התנ"ך והברית החדשה בנושא שיברון מיני הן: תפסיק עם זה. אל תעשה את זה. פשוט חכה עד שתתחתן. זה רע. הומוסקסואליות היא תועבה. להיות הומו זה בחירה. אלה תגובות חד ממדיות שלא משרתות את המטרה; הן לא תורמות ערך של ממש לדיון או לנושא. אז איך התנ"ך והברית החדשה עוזרים לנו?

מעולם לא פגשתי ילד בן עשר שאומר, "אני חושב שאהיה הומו כשאגדל". בדרך כלל בני נוער מבחינים עם הזמן ברגשות בלתי מוסברים ומשיכה לבני מינם; הם מרגישים שזו משיכה מוזרה ומביישת אך מרגשת, וחשים בו זמנית שזהו צורך של הלב. התוצאה בדרך כלל היא רדיפה אחר הרגשות האלה שבמהלכה נעשות הרבה בחירות קטנות והחלטות. התהליך הזה הוא שגורם לדברים להיראות כאילו זה היה טבוע בהם מלכתחילה.

לכן אף על פי שהכתובים מדברים על המשיכה לבני אותו מין ועל תשוקה הומוסקסואלית ומימושה, עצות כמו לא להרגיש משיכה, או להתעלם ממנה, אינן מביעות אהבה ואינן מציאותיות. למרבה הצער רבים בקהילה המשיחית מבולבלים מאוד בנושא הומוסקסואליות היום. או שאנחנו מפרשים את כתבי הקודש באופן שגוי וחושבים שהומוסקסואליות היא בחירה; או שאנחנו מקבלים פשרה תרבותית וחושבים שאם מישהו מאמין במשיח ומרגיש שהומוסקסואליות היא לגיטימית, אז היא לגיטימית. אנחנו נכשלים בגלל הטענה שאני שומע יותר ויותר בחוגים משיחיים היום, לפיה לכתובים אין מענה להומוסקסואליות מהסוג שאנו רואים היום (כלומר יחסים מונוגמיים עם בני אותו מין).

האמת היא שהכתובים מדברים במפורש על הנושא באמת ובחסד גם יחד. כך גם עלינו להתייחס אליו. כשאנו מפשטים את הנושא יתר על המידה או משמיעים השמצות, ואפילו מנפחים אותו, איננו נותנים ביטוי לסמכות הכתובים בנושא.

רועה קהילה סיפר לי לאחרונה שהוא הלך ליועץ במשך שבועות אחדים כדי לקבל עזרה במאבק שלו בפורנוגרפיה. היועץ אמר לו בתמימות שבוע אחר שבוע, "וואו, זה מצב רע מאוד - אתה לא אמור לרצות לעשות את זה. אסור לך לעשות את זה - זה יסבך אותך בצרות". הוא נתן לו כמה פסוקים לשינון. הוא לא ניסה לחבר אותו לתשובות העמוקות של הכתובים לצרכים שלו, ומה התוצאה? רועה הקהילה עזב את היועץ כשהוא יותר מיואש, ומרגיש בושה, אשמה וחוסר תקווה יותר מאי פעם.

אנחנו יצורים מסובכים עם לבבות מסובכים. עלינו לראות את הכתובים לא כתרופת פלא או כמרפא לכל הדילמות והבלבול בחיים, אלא כמסר אוהב של אלוהים בנוגע למאבקים אנושיים אמתיים וסוגיות רגשיות. שינוי של הלב לוקח זמן. חזרה בתשובה עמוקה ויציבה היא תהליך שלוקח זמן. עלינו לראות עד כמה לבנו נגוע בחטא ולהבין עד כמה החטאים מצערים את אלוהים ומזיקים לנו ולסובבים אותנו כדי שנוכל לחזור בתשובה אמיתית. לכן כשלימדתי בסמינר לרועי קהילה ויועצים, הרביתי להזהיר אותם שלא להוביל אנשים לחזרה בתשובה חפוזה מדי. אם לא נראה עד כמה עמוק פגענו בעצמנו, בזולת ובאלוהים, החזרה בתשובה שלנו תהיה שטחית וזמנית. ישוע משתוקק לעזור לנו במאבקים שלנו בדרכים עמוקות באמת, ולא רק לגרום לנו "להפסיק עם זה" או "לעשות את זה ואת זה". אחד מחברי קבוצות הלימוד והתמיכה שלנו אמר פעם, "ישוע אינו תכנית לשיפור עצמי".

כשאנו מסתכלים על ישוע או על הכתובים כדרך לשפר אך ורק את עצמנו ואת מצבנו - השינוי שיחול אינו תואם את הבשורה. כקהילה עלינו להיות זהירים ולא להדריך אנשים בצורה רדודה ושטחית שגורמת לכתובים

להיראות מיושנים ומאובנים. אלוהים אומר שדברו "חי ופועל, וחד הוא מחרב פיפיות" (עבר' ד 12). עלינו לעזור לאנשים ליישם את הבשורה ברובדים עמוקים יותר, יכולת שאלוהים חנן בה מאמינים כדי שיוכלו לעשות זאת במטרה לשרת את גוף המשיח.

לפעמים אנחנו חושבים שהכתובים אינם מהימנים עוד בכל הנוגע לסוגיות של מין ומיניות. פעמים רבות אנחנו מרגישים שהכתובים לא מספקים בגלל המדע או הפסאודו-מדע. עלינו לזכור שהמדע אינו מחדש לאלוהים דבר. "הגילויים החדשים" שהתקשורת, התרבות והאקדמיה מצהירות עליהם לגבי מין ומיניות צריכים להיות כפופים לדבר אלוהים. ללא ספק יתעורר מתח כשאנו שומעים משלושת המקורות האלה שלמשל זהות מינית היא דבר קבוע מראש שאינו ניתן לשנוי. איך זה קשור לדבר אלוהים ולקריאתו לחסידי ישוע לציית? איך המנטרות התרבותיות האלה מתיישבות עם הכתובים? בחיי המאמינים דבר אלוהים אינו נתון למשא ומתן ואינו נדחק הצדה רק כי התרבות כולה אומרת שכך צריך להיות. עלינו ללמוד לדבר בתבונה ובחמלה על סוגיות חשובות אלה, ועם זאת להכיר ולהודות במורכבותן ולא לראות בכך סתירה לדרך שבה אלוהים קורא לאנשיו לחיות.

4. הקהילה שותקת כי רבים מאתנו עדיין מתמודדים עם בעיות בלתי פתורות מהעבר בתחום המיני, שממשיכות להטריד אותנו ולגרום לנו בושה.

כישלונות מהעבר שלנו, במיוחד כאלה הקשורים בחוויות רבות עצמה כמו מין, יכולים לרדוף אותנו במשך שנים. כשהכישלונות האלה נמשכים בהווה, גם אם הם אינם גדולים כמו פעם, הם יכולים למנוע מאתנו להיות זמינים לאנשים הכי קרובים אלינו שנאבקים גם הם. המאבקים הבלתי פוסקים שלנו ממלאים אותנו בעגמומיות ובבושה, והמצפון שלנו משתק ומשבית אותנו. "על מי אתה עובד? אתה לא יכול לייעץ למישהו אחר בכנות ובסמכותיות. תסתכל על הלב שלך ועל כל הכישלונות שלך". זה משתק אותנו ואת הסובבים אותנו כי איננו מסוגלים להכריז וליישם את האמת של הבשורה בחיינו לפני שאנחנו מכריזים אותה לאחרים.

לדעתי זה הדבר שהכי מרתיע אותנו בבואנו לדבר על מין עם ילדינו ועם צעירים. הורים רבים סוברים בלבם ובחייהם בעיות בלתי פתורות של חטא מיני, כאלה מן העבר הרחוק או כאלה שהם עדיין נאבקים בהן.

העיקרון המנחה להורים בעניין זה הוא לעשות מה שהדיילים אומרים לעשות לפני שהמטוס ממריא. מה הם אומרים לגבי המסכה? במקרה חירום חבוש אותה תחילה על פניך, ורק אז חבוש אותה על הפנים של ילדך. במילים אחרות, קודם כל אתה צריך להיות בסדר כדי שתוכל לתפקד, ולהבטיח את שלום ילדך!

אותו דבר נכון לגבי המטענים המיניים שלנו, המבוגרים וההורים. אנחנו צריכים לחפש עזרה לבעיות שלנו. עלינו לאזור אומץ לטפל במטען האישי שלנו ובחטאינו כדי שנוכל למלא את משאלת לבנו לרעות את ילדינו. עד שלא נעשה זאת, נמשיך לשתוק כשאנחנו רוצים לדבר עם ילדינו על נושאים חשובים אלה, אבל משותקים מבושה בגלל שבעצמנו לא פתרנו את הבעיה. או שאנחנו מדברים אתם בפשטנות: "חכה עד שתתחתן" (זאת עצה טובה, אבל ילדינו צריכים מסר יותר ברור בתחום המין, מסר המבוסס על הכתובים שיכול לעזור להם לשחות נגד הזרם הגואה שסוחף כל כך הרבה בני נוער למיניות כאוטית והרסנית); או, גרוע מזה, אנו מתכחשים למציאות שילדינו נחשפים אליה, ובאופן פאסיבי מאפשרים לתרבות (טלוויזיה, סרטים, אינטרנט, רשתות חברתיות) להטיף להם על מין.

גם מנהיגים בקהילה אינם פטורים מהמאבק הזה. אנחנו אוהבים לרומם את רועי הקהילה ומנהיגיה ולחשוב שהם יותר קדושים מאתנו. צורת החשיבה הזאת מדהימה אותי לפעמים. התרבות של הקהילה מחזקת את התדמית הזאת בצורה שפוגעת בסופו של דבר הן במנהיגים והן בקהילה כולה. עלינו לזכור שהם חוטאים הזקוקים לחסד ולכוח של הבשורה בדיוק כמו כל אחד אחר. למרבה הצער, התרבות בקהילה "מכריחה" רועי קהילה ומנהיגים להקרין תדמית נפוחה. התוצאה היא שהם אינם רוצים לדבר על הנושאים האלה או לעודד את קהילותיהם לקחת חלק במסגרות שמסייעות לאלה שנאבקים בתחום זה, כי הם אינם יכולים להודות בבעיות או במאבקים שלהם עצמם. ומה התוצאה? הם אינם מקבלים עזרה, וגם אנשיהם אינם מקבלים עזרה.

גברים, נשים ובני נוער נאלצים להמשיך להתמודד בשתיקה ובבושה, נאבקים עם אמונה שהם מרגישים שאינה מסוגלת לעזור להם בבעיות האמתיות של החיים.

מה התשובה למנהיגי הקהילות שלנו? תחילה עלינו לעזור להם להתמודד עם מצבם, כמו שהורים אמורים לעשות. עלינו לעודד אותם להיות כנים ולמצוא מקום בטוח שאליו יוכלו ללכת כדי לקבל עזרה. השתיקה, המתח, ופעמים רבות שיכרון התפקיד מונעים ממנהיגים להיות מודעים בחייהם האישיים לבשורה ולקבל עזרה. הסיבה לכך שהארגון שלנו מעוניין לפתוח קבוצות לעידוד יושרה בתחום המיני למנהיגים בלבד, היא שפעמים רבות אין להם מקום שבו הם יכולים להיות כנים באשר למאבקהם בתחום זה. למידע נוסף פנו אליי: john@harvestusa.org

5. הקהילה שותקת כי אנו לא מבינים איך אנו יכולים להיגאל מהשיברון המיני שלנו ובאמצעותו. אנו מרגישים שמצבנו חסר תקווה.

החטא השחית את הכול, אפילו את המיניות שלנו, עד כדי כך שכל הקיים התעוות. אין חלק באישיותנו, לבנו או רגשותינו שלא נפגע כתוצאה מהחטא הקדמון. כל המאמצים לתיקון עצמי אינם עובדים; אפילו השבועות הכנות ביותר לפעול בצורה נכונה בפעם הבאה אינן עוזרות. מודעות לשיברון העמוק הזה אמורה לתת לנו חמלה כלפי אלה שנאבקים. בלי להפחית מהדרישה של אלוהים לחיי קדושה, עלינו להבין שהיכולת לציית בשמחה, אינה מתפתחת בחלל ריק. היא על-טבעית ובינאישית. אנשי אלוהים עוזרים לאנשי אלוהים להתהלך בקדושה! משמעות הדבר היא שעלינו להודות במצב הבעייתי ולהיות מוכנים לזנק מטה לחפירות עם אחרים.

אני אוהב את הדרך שבה רועה הקהילה סקוטי סמית תיאר את השיברון בספרו "שיקום דברים שבורים". הוא אומר שיש שני סוגי שיברון. שיברון א הוא כשמשוהו נשבר עד כדי כך שהוא מפסיק להראות או כבר אינו מראה את כבוד אלוהים ואינו משרת את מטרותיו. סמית אומר שהלשון העיקרית שבה הכתובים מתארים שיברון כזה היא לשון עבודת אלילים. עבודת אלילים מתרחשת כאשר אנו משייכים למשהו או מייחסים למשהו או מישהו הערצה, תשומת לב, נאמנות או חיבה שישוע לבדו ראוי להן. לכן שיברון מהסוג הזה הוא הפרעה.

אבל הכתובים מדברים גם על שיברון מסוג אחר. שיברון ב, הנובע מכך שאלוהים התחיל לטהר, לגאול ולהציל אותנו. הוא מתאפיין בגישה של חרטה, ענווה וחזרה בתשובה ביחס לדרכים המסוימות שבהן איננו מראים או הפסקנו להראות את כבוד אלוהים. במלים אחרות שיברון א מתיישר או מוגדר מחדש על ידי שיברון ב.

האמת היא שרוב האנשים בקהילה, שחיהם, ההיסטוריה שלהם ולבם מושפעים מסוג כלשהו של חטא מיני ארוך טווח או פיתוי מתמשך, אינם יכולים לחיות כאילו שיברון א מעולם לא התרחש. אבל הם כן יכולים, בעזרת רוח הקודש וגוף המשיח, הוא הקהילה, להפוך על פיו את מה שהם והשטן התכוונו להרע ולהזיק באמצעותו, ולהביא כבוד לאלוהים כתוצאה מכל זה. אלא ששאריות השיברון נשארות, וזה מה שמביא אותנו לצלב ונותן לנו חמלה כלפי הזולת. מי שמבין את השיברון שלו מנקודת מבט זו, מתמלא בתקווה בגלל הדברים שאלוהים משלים בו בעת שהוא "עמל ונאבק, כמידת פעולתו של הפועל (בו) בגבורה" (קול' א 29).

6. הקהילה שקטה כי איננו מבינים כיצד עזרה לאלה שנמצאים ב"בלגאן" בתחום המין היא חלק מהעבודה הרגילה, שהקהילה אמורה לעשות.

הסיבה הזאת קשורה לנקודה הקודמת. איננו שומרים על שתיקה רק בגלל המאבקים הסודיים שלנו, אלא כי אנחנו חושבים שיש לנו צורך בבשורה אחרת כדי להתמודד עם הבעיות האלו. הסוגיות נראות כל כך גדולות, כל כך מסובכות ונפוצות עד שאיננו יכולים לראות שסיוע רגיל הממוקד בבשורה יכול לעזור.

בספרו "הומוסקסואליות: כריתת השורשים" (למרבה הצער הספר אזל) מצביע אד הרסט על כך שאיננו רואים מה אומרים הכתובים על חטא מיני, במיוחד הומוסקסואליות. בתחילת הספר הוא כותב, "בעיית

ההומוסקסואליות מציגה את עצמה כבעיה מסובכת ומושרשת עמוק יותר מכל בעיה אחרת בתחום המין. הכוח של ההומוסקסואליות נובע מהעובדה שהומוסקסואליות מתחזה לבעיה גדולה מהחיים. היא דורשת תשובות חדשות, תרופות חדשות וטיפול מיוחד. היא מבקשת לגרום לנו לאבד ביטחון, לוותר על תקווה, ולצפות לכישלון. לאחדים היא גורמת לדחות את דבר אלוהים, ולאחרים היא גורמת לפרש את דבר אלוהים מחדש ולהטיל ספק בכך שהתרופה של ישוע המשיח טובה מספיק נגד חטא. כמשיחיים, היכולת שלנו להושיט עזרה או לטפל בבעיה נחלשה. היא אינה יעילה, ולעתים קרובות היא אינה קיימת" (עמוד 1).

למעשה אני חושב שאנו יכולים להחיל את דבריו של הרסט על כל סוגי המאבקים המיניים שאנשים חווים בקהילות שלנו היום. פורנוגרפיה והתמכרויות למין, וכן ההומוסקסואליות, נראות לעתים קרובות כדברים גדולים מהחיים, מפחידים ומסובכים מכדי להתמודד אתם. כתוצאה מכך או שאנחנו מזניחים את העבודה שנועדה להתמודד עם כל הבעיות האלה, או שאנחנו נפטרים מהמטרד ומניחים אותו לפתחם של אנשי מקצוע (יועצים משיחיים הם מקור מצוין לעזרה, אבל אם התגובה היחידה של הקהילה היא הפניה, היא בעצם נוטשת את תפקידה להעניק עזרה למי שנאבק).

לפני כשלושים שנה אמר לי פרופסור בכיר שאחת הסיבות לכך שהקהילה ההומוסקסואלית הייתה אחת מקבוצות האנשים בעלות קצב הגידול המהיר ביותר בארה"ב, הייתה ההתנערות מצד הקהילה. או שהחלנו על הבעיות האלה חוקיות משל עצמן, בנפרד מהכתובים ומערוצי העזרה הרגילים בקהילה, או שייעדנו אותן לבעלי הכשרה מיוחדת.

הנהגה של קהילה יכולה גם לפחד או להיות מודאגת יתר על המידה ממה שחברי הקהילה יחשבו על כל זה. פעם נפגשתי עם עשרה חברי סגל של קהילה מסוימת שהיססו מאוד לפתוח קבוצת לימוד למבוגרים שתעסוק בנושאים שונים הנוגעים לחטא מיני ולהתמודדות אתו. אחד מהם אמר, "נצטרך לעשות משאל בקהילה ולראות אם חברי הקהילה מעוניינים בזה". לא יכולתי להאמין למשמע אוזניי. שאלתי, "עשיתם משאל כדי לבדוק אם הם רוצים לימוד על האיגרת אל הרומים, על התנ"ך, או על אורח חיים אוונגליסטי?". כמובן שהתשובה הייתה שלילית. "אז למה שתעשו את זה רק כי מדובר במין, או במין מעוות?", המשכתי לשאול. "האם אתם לא מופקדים על הבריאות הרוחנית של אנשיכם ועל השגחה עליהם?". בסופו של דבר פתחנו את הקבוצה, וכשבעים וחמישה איש השתתפו בכל מפגש.

כשאני מדבר עם אנשים, אני בדרך כלל מקבל תגובה בסגנון: "אני שמח שאתה עושה את מה שאתה עושה. אני לעולם לא הייתי יכול לעשות את זה". באמת? למה לא? פעם מישהו אמר לי שאפשר לסכם את הכתובים בשלוש נקודות: זהו ספר שעוסק בשאלה איך הגענו למצב שבו אנחנו נמצאים; זהו ספר שמדבר על מה אלוהים עשה ועושה באמצעות ישוע המשיח, המושיע, הגואל, המתווך והפרקליט כדי לטפל בכל זה; וזהו ספר המתאר איך הכול עומד להשתנות הודות למה שהוא עשה למעננו.

הסיוע לאלה שנושאים צלקות ונאבקים בגלל סוגיות של מין דורש התייחסות דומה. עלינו לספק מקום ומסגרת מתאימה שבהם האנשים האלה יוכלו לגלות שלוש נקודות: (1) איך הם הגיעו למצב הזה ומה הגורם לבעיה או למצב שלהם; (2) איך אלוהים, באמצעות ישוע, משתוקק לבוא לקראתם במצב הזה כדי להביא אותם לידי שלמות, לרפא אותם ולעזור להם לגדול; (3) איך ההליכה בעקבות ישוע משנה את היחס שלהם לעבר ולעתיד שלהם ומלמדת אותם לאהוב ולשרת היטב את אלוהים ואת האחרים. זו המשימה הרגילה של הקהילה, משימה המתמקדת בבשורה. במשך אלפיים שנה המשיכה הקהילה להושיט עזרה ולהפוך חיים שבורים לחיים הנתונים לחסד ולשינוי.

המעניין הוא שהמתכונת הזאת, המבוססת על הכתובים, פונה לאלה שנאבקים בפורנוגרפיה, התמכרויות למין, משיכה לבני אותו מין, ואפילו לבני זוג, הורים וקרובי משפחה שמבקשים להתייחס טוב יותר ליקיריהם שחיים בשיברון הזה. עלינו ליצור מסגרות בטוחות בקהילות שלנו; כלומר סביבה ואווירה שבה אנשים יוכלו לבחון את נבכי נפשם ולתת לבשורה לחזור למקומות שאלילים (אלוהי שקר), וכן כאב, תוהו ובוהו, בלבול וייאוש גרמו לבעיה והעצימו אותה.

למען האמת, משימה מסוג זה אינה הנדסת חלל! אבל כך אנחנו מתייחסים אליה. עלינו לתת שם לפחדים שלנו ממעורבות במשימה כזו, להכיר בהם ולהתמודד אתם. עלינו לשאול מדוע איננו רוצים שהקהילות שלנו יהיו מעורבות בפעילות מסוג כזה. למה איננו רוצים שאנשינו - הגברים, הנשים והנוער - ישתחררו מבעיות כאלה? מה נדרש מהקהילה וההנהגה להשקיע כדי להתחיל במשימה ולהתמסר לה? כשאנו מתחילים לעמוד מול השאלות האלה, אנו מגלים פעמים רבות שפחד וחוסר אמונה מכל הסוגים, במיוחד מצד ההנהגה, צפים אל פני השטח. כמו שאמרת בתחילת המאמר, אין פלא שסטיב בראון, אחד מחברי הוועד המנהל שלנו, אמר שהמשימה הזאת תהיה אחד הדברים הקשים שאי פעם נעשה בארגון שלנו!

יש דרך ויש יסוד להקמת מפעל חשוב זה. מהניסיון שלי, מאמינים שיודעים כמה הרבה נסלח להם ומה המחיר שאלוהים שילם כדי לסלוח להם, הם האנשים שמבקשים לסייע לאלה שנאבקים.

אחד הלקחים מהסיפור בבשורת לוקס ז 36-50, על האישה החוטאת שנישקה את רגליו של ישוע ומשחה אותן בשמן בושם, הוא זה: "מי שנסלח לו הרבה, אוהב הרבה". במילים אחרות, ההערכה שלנו לצלב והשמחה שלנו על מה שהבשורה של ישוע עשתה בשבילנו, גורמת לנו לרצות לשרת ולהיות זמינים לאחרים, גם אם המאבקים, החטאים והפיתויים שלהם שונים משלנו.

חשוב להבין: אינך צריך להיאבק באותם דברים שמישהו אחר נאבק בהם כדי שתוכל להגיש לו עזרה משמעותית! ראיתי אנשים שכל כך התקדמו והשתנו בזכות החסד, שגם ללא התנסות אישית בהתמכרות למין הם המנהיגים הטובים ביותר של קבוצות תמיכה, שותפים המקפידים על שקיפות, מורים ומלווים רוחניים, ופשוט חברים אמתיים של אלה שמשתוקקים לעזרה במאבקייהם בתחום המיני. פעמים רבות צריך פשוט לעשות צעד של אמונה. ההכשרה תבוא בהמשך, כשהמשימה תצריך יותר כישורים כדי לעזור ולסייע טוב יותר.

עלינו להאמין שה' משתוקק לעזור לאנשינו בעיצומן של הבעיות והלבטים שלהם ולהעניק להם חיים ושלמות. אנחנו גם חייבים להאמין שיש לנו את כל מה שאנחנו צריכים (כן, עם מעט עזרה ועידוד) כדי לשרת אנשים ביעילות. עלינו להתעקש על העובדה הזאת: הקהילה (גוף המשיח, המאמינים) הייתה בעבר וממשיכה להיות כלי שאלוהים בחר בו כדי לחולל באמצעותו שינוי באנשים, בעמים ובתרבויות!

7. הקהילה שותקת כי סוגיות מיניות נראות מאוד מפחידות וההתמודדות אתן עלולה לפתוח תיבת פנדורה.

שוב ההיסטוריה האישית שלנו והצלקות שאנו נושאים מתוות גם פה את הדרך. איך הגיבו אדם וחווה כשהבינו שהם ערומים? הם התחבאו מבושה! המצב היה קשה מכדי להתמודד אתו. עדיף להתחבא מאשר להתמודד עם משהו שאנחנו חוששים שיהיה קשה מדי, מסובך מדי, או מלוכלך מדי. עדיף להשאיר את המכסה של התיבה סגור ולהמשיך לעסוק בענייני הקהילה הרגילים. הרבה יותר בטוח כך.

אבל הקהילה יכולה וצריכה להוביל בדיון על הדברים האלו בכל היבט של חיי הקהילה. אנחנו יכולים לנקוט יזמה. איננו חייבים להרגיש חסרי אונים לגבי הניווט המוסרי סביבנו ולאמץ גישה פסיבית בסגנון של "טוב, נו, מה כבר אפשר לעשות?". האם יהיה לכלוך קשה להסרה? האם מנהיגי הקהילה וחבריה ירגישו לעתים כאילו הם מוצפים עד מעל לראשיהם? בוודאי. אבל אלה המצבים שבהם אנו נוטים לראות הכי הרבה את אלוהים בפעולה, כי שינוי הוא פעולה של הרוח, ולא עבודה טכנית. כשאנו נכנסים בענווה ובאומץ לחייו של אדם שנאבק, אנו נעשים תלויים במשיח שיכול לשנות לא רק את האדם שנאבק, אלא גם אותנו.

בשנה שעברה נשאתי דרשה בקהילה בנורטפולק שבאזור וירג'יניה. על שולחן תצוגת הספרים היו עותקים מחוברת עבודה שלנו המיועדת לגברים: "צמתים - בחירה בטוהר מוסרי". אדם שהזדהה כזקן קהילה ניגש לשולחן, לקח חוברת ואמר לי, "הו, השתמשנו בחוברות האלה בשלוש השנים האחרונות בשיעורים מיוחדים לנערים". וואו! לא העלינו על דעתנו שיהיו קהילות שישתמשו במשאבים האלה בצורה כזאת. הנה דוגמה לקהילה יצירתית ואמיצה שנקטה יזמה כדי להגן על הלבבות של הגברים הצעירים.

שוב, אם לא נעשה זאת עם אנשינו יהיו להם הרבה דרכים לשקוע עמוק יותר בחשכה ולאבד תקווה עם כל צעד שיעשו בדרך. אני מוצא שבמיוחד אלה שעוסקים בשירות לנוער נוטים להיות הכי הססנים. האם אנחנו באמת רוצים שילד בן שלוש עשרה יאמר, "אני עושה במחשב דברים שאני לא אמור לעשות"; או שנערה בת חמש עשרה תגיד, "אני חושבת שאני לסבית"? רוב אלה שעובדים עם בני נוער מבועתים כשזה קורה (וסביר להניח שאינם מעלים את הנושא של מיניות כדי שהבעיות אף פעם לא יצופו אל פני השטח). אבל הם צריכים לעודד וידויים כאלה ולראות בהם קריאות נואשות לעזרה. תארו לכם שמדריכי הנוער יאמרו לנערים האלה, "אני כל כך שמח שסיפרת לי על זה. אנחנו יכולים לשוחח על זה? אולי ניפגש פעם בשבוע ונדבר על זה?". בני הנוער שלנו משוועים לדבר על מין, לדעת מהי מיניות בריאה, ולהבין למה התכנית של אלוהים למיניות שלנו היא הטובה ביותר והמהנה ביותר.

זה מה שצריך לקרות כשאנו עומדים מול בני נוער וכל קבוצת גיל אחרת בקהילות שלנו. אם היינו עושים את זה, אני חושב שאנשים לא היו שוקעים עמוק יותר ויותר בחטא ובנתיבי חיים אפלים. אבל אם הנושא יותר מדי מסובך ומפחיד בעינינו - אם הוא מלוכלך ומביך מדי - נאכזב את אנשינו ונחמיץ הזדמנויות פז לראות את כבוד המשיח מתחיל לזרוח בחייהם של אנשים שבורים ומשפחות הרוסות. זכור ש"גבורתו האלוהית נתנה לנו את כל צרכינו לחיים ולחסידות, על ידי ידיעתנו את הקורא אותנו" (פטר"ב א 3). אנחנו יכולים לדבר על הנושאים האלה ולא צריכים לפחד ממה שנגלה.

משמעות הדבר היא שלא קיים דבר מסובך או מפחיד מכדי להכיר בו או מכדי לעזור לאחרים להכיר בו. כאן עלינו להאמין שוב שלבשורה (הסתכל שוב על סעיף 5) יש כלים וכוח לטפל בכל בעיה ולשנות כל חיים. זו גם הסיבה שהתגובה הראשונה שלנו לגברים, נשים ובני נוער שנפתחים בפנינו ומדברים בכנות על הבעיות ההרסניות האלה, היא כל כך חשובה. שוב, איננו חייבים להיות מומחים בפתרון כל בעיה, אבל עלינו להאמין שבאמצעות הסגולות של רוח הקודש והגישה שלנו לדבר אלוהים, אנו יכולים להפיח תקווה בלבם של אנשים ולעזור להם בכל סוגי המאבקים. במובן זה, לנו, אנשי אלוהים, שום דבר אינו מסובך מדי!

לא מזמן לאשתי ולי הייתה הזכות ללמד בכנס בן יום אחד שהתקיים בקהילת pihswollef בנוקסוויל שבמדינת טנסי. יותר משלושת אלפים איש פוקדים את הקהילה מדי יום ראשון. זוהי קהילה שעובדת קשה כדי ללמד את דבר אלוהים בנאמנות, ומודעת לכך שאנשים רבים בקהילה נאבקים בכל מיני בעיות. באותה שבת יותר ממאה עשרים וחמישה מנהיגי קבוצות מהקהילה (גברים, נשים וזוגות שמנחים קבוצות בית מסוגים שונים) באו ללמוד איך הבשורה מתייחסת לחטא מיני. מדוע היה חשוב להכשיר את מנהיגי הקהילה האלה? כי רוב האנשים שנאבקים קשות עם סוגיות מיניות לא ייגשו לרועה הקהילה לקבלת עזרה. הם ירגישו יותר בטוח ללכת למנהיג קבוצת בית קטנה שבו הם יכולים לתת אמון. הקהילה הזאת הרגישה שכל מנחה קבוצה בקהילה צריך לדעת כיצד להעניק תקווה ולהציע עזרה למי שחושף את עצמו ומתוודה. זהו מצב מפחיד לאדם שנאבק! הלוואי שיותר קהילות יאמצו את הגישה הזאת ויכשירו את כל מי שעוזר או נמצא בעמדת הנהגה בקהילה! גם כאן הדגש אינו על מישהו שיש לו את "התשובה", או מישהו שיודע הכול על כל הסוגיות, אלא על ההבנה שכגוף הבעיה היא של כולנו ביחד.

8. הקהילה שותקת כי רועי הקהילה והמנהיגים כה עסוקים שהם אינם מעודדים את האנשים לחשוף את בעיותיהם ולבקש עזרה.

רועי קהילה, זקני קהילה ומנהיגים אחרים בקהילה הם אנשים עסוקים מאוד. בדרך כלל יש להם כוונה לטפל בבעיות בתחום המיניות של אנשים בקהילה. ביום מן הימים. רק שהיום הזה אף פעם אינו מגיע כי תמיד צצות בעיות חדשות. קהילות חייבות להבין: היום הזה לעולם לא יגיע אלא אם כן נתכנן אותו ונתכונן לקראתו!

המנטאליות הזאת של "רחוק מהעין רחוק מהלב" היא קטלנית. אם איננו מטפלים באנשינו שנאבקים בחטא מיני, החטא יגדל במהירות ויגרום נזקים בל יסוערו ללבבות, למערכות יחסים ולנישואים. בקהילות שלנו

נשמר קשר מצער של שתיקה: רועי קהילה ומנהיגים אינם מטפלים בסוגיות האלה ואינם מציעים לאנשים לקבל עזרה, ואנשי הקהילה אינם פונים אליהם לעזרה כי איש אינו מדבר על זה.

רועי קהילה אומרים לי פעמים רבות שאיש בקהילה שלהם אינו בא לבקש עזרה בבעיות בעלות אופי מיני. מדוע זה כך? הרי כולנו יודעים שאנשים רבים בקהילות שלנו שקועים במאבקים מיניים. ייתכן שזו התשובה: אנשים בקהילה אינם רואים בהנהגה פתיחות בעניינים רגישים אלה.

כשילדיי בגרו, הם באו אליי לפעמים להתוודות לא על חטא מבחיל, אלא על דברים שהם לא רצו שאדע עליהם כשהיו בני חמש עשרה, שמונה עשרה, או עשרים ושתיים. כשביקשתי לדעת למה הם לא באו אליי בזמן שנאבקו, הם אמרו, "אבא היית כל כך עסוק. לא רציתי להדאיג אותך, או שתחשוב עליי דברים רעים. לא רציתי לאכזב אותך".

האם אתה קולט את הנקודה? הם לא רצו לקלקל את הדעה שלי עליהם; הם רצו לשמר את שמם הטוב, לא משנה כמה קטנה הייתה הבעיה או העברה.

מבוכה ובושה מנעו מהם לבוא אליי ולבקש עזרה. אותו דבר קורה בקהילות שלנו. ההנהגה צריכה להבין שזה בדרך כלל מה שמונע מאנשים שנאבקים בתחום המין לפנות אליהם. הם אינם רוצים לאכזב אותנו. הם אינם רוצים שנאבד בהם אמון ושנחשוב שיש בהם רבב. אחרי הכול הם צריכים לראות אותנו כל שבוע, כשאנחנו עומדים מאחורי הדוכן או לוחצים את ידיהם בכניסה!

ניסיון של מנהיג קהילה לעזור לאדם שנאבק בתחום המיני מבלי לדבר על הנושאים האלה הוא מרשם לשתיקה והכחשה. מנהיגי קהילה צריכים ליזום שיחה בנושאים אלה כדי להפגין את פתיחותם. עליהם לעשות זאת בצורה שבאמת ובתמים תעודד אנשים לבוא בגלוי כדי לקבל עזרה. הקהילה צריכה להעביר מסרים, מילוליים ובלתי מילוליים, ש"אנחנו יכולים לטפל בעניינים האלה כאן", כי ישוע יכול לטפל בהם. אם איננו עושים זאת, אנחנו נוטשים את אנשינו לפתור את בעיותיהם לבד, ועבור אדם שנאבק מינית זו הדרך המהירה לאסון. הדרך הכי טובה להחריף את הנטייה להתמכרות מינית אצל אדם שנאבק בתחום זה היא להניח לו להתמודד עם הבעיה לבד!

הזנחת היזמה לעידוד בני הנוער שלנו לבוא ולבקש עזרה, היא אפילו יותר טרגית היום בגלל התוהו ובוהו המיני שקיים ומקודם באינטרנט, ושבו רובם חיים. חוסר יזמה מצד מנהיגים והורים מותיר אותם פתוחים לרעיונות של הרבה מאוד קולות "מְאִי שָׁם" המשתוקקים להטיף להם לאמץ ללבם מיניות הרסנית המנוגדת לתכנית של אלוהים.

היום יותר מתמיד, ילדים, אפילו בני תשע או עשר, מתמכרים לפורנו. הם צופים בזה כשהם ישנים אצל חבר, יוצאים למחנות, ואפילו בחברת ילדים אחרים מהקהילה. כמו כן ילדים מהקהילה מגלים אהדה גדלה והולכת לקהיליית ההומואים והלסביות ותמיכה בנישואים חד מיניים - תוצאה ישירה של שתיקת הקהילה. איך לא, כאשר התרבות מפגיזה אותם יומיום במסרים שזה בסדר ואפילו אופציה טובה? לקהילה יש הרבה מה להפסיד כשהיא אינה מגלה שום נכונות לטפל בעניינים האלה. שתיקה המתבטאת בהיעדר פעולות מנע יזומות, היא משחק ברולטה רוסית עם אנשינו.

9. הקהילה שותקת בגלל חוסר מודעות הולך ומחריף למשמעות העמוקה של הנאמר בכתובים בנוגע למיניות ולדרך שאלוהים תכנן אותה.

פעם השתתפתי בכנס נוער ונער אחד בא לשולחן התצוגה שלנו. הוא ודאי היה מושפע מהתרבות של ימינו ואמר לאחד מחברי הסגל שלנו, "אני לא מבין איך אתם יכולים להגיד שהומוסקסואליות היא דבר מוטעה. ישוע מעולם לא ציין את זה". לחבר הסגל שלנו ניתנה הזדמנות בת כמה דקות להראות לנער הזה בכמה פסוקים מה ישוע כן אמר על מין, ואיך ההשקפה של המשיח על התכנית המקורית של אלוהים לגבי מין בעצם כן מדברת על הומוסקסואליות. המילים הבאות שלו היממו אותנו. הוא אמר, "טוב, כנראה שאני צריך לקרוא את הכתובים בעצמי כדי לראות מה עוד יש בהם". עודדנו אותו לעשות זאת.

לא רק הצעירים שלנו צריכים ללמוד מה נאמר בכתובים. בקרב רבים מאנשינו, במיוחד אלה שבאים לאמונה כמבוגרים, נפוצה בערות באשר לכתובים. תנועות משיחיות מסוימות תרמו בחלק מהמקרים לתופעה הזאת בכך שהן אינן מייחסות חשיבות להוראה ולימוד של עקרונות יסוד. למרבה הצער קהילות רבות חושבות היום שעקרונות יסוד מעוררים מחלוקות, הן מסתפקות בדרשה קצרה באספת יום ראשון, העמוסה בהדגמות ובתוכן הפונה לרגש - בתקווה שזה ילכוד אנשים ברצון לדעת עוד - אבל אין להן עוד מה להציע. התוצאה היא בערות גוברת בנוגע ליסודות הבסיסיים ביותר של האמונה המשיחית, כמו כתבי הקודש וסיפור הבריאה, החטא הקדמון, הגאולה והשיקום.

בכל הקהילות האוונגליות הרבות שקיימות היום יש מעט מקומות שבהם אנשים יכולים ללמוד באמת את התוכן של הכתובים. אנחנו פשוט מקווים שאנשים כבר יסתדרו איכשהו. האם יש להתפלא על כך שאנשים "נזרקים מפה לשם" מכל סוג של לימוד שהם שומעים? אם התקשורת מדברת על התגלית הסוציולוגית-פסיכולוגית האחרונה בתחום המדע, המנוגדת או סותרת את הכתובים - נחשו מי מנצח? בעשרים השנה האחרונות אנשים למדו על סוגיות מכריעות מתכנית הטלוויזיה של אופרה ווינפרי ומתכניות אירוח אחרות שמתרבות כמו עשב, יותר מאשר מלימוד של הכתובים בקהילותיהם. זה נכון במיוחד בכל הקשור במין, מיניות והומוסקסואליות.

פעמים רבות אנשים בהלם כשהם מתחילים להבין עד כמה הכתובים עוסקים במין ובסוגיות מיניות. אני אומר ש"אם אלוהים מדבר על זה - גם אנחנו צריכים לדבר על זה". כתבי הקודש מלמדים הרבה על מין ועל מערכות יחסים מיניות. מאחר שמין הוא סוגיה או בעיה מרכזית בקרב רוב המאמינים, אלוהים אינו מניח לנו לנסות להבין את העניין לבד. הוא מדבר אתנו על זה בצורה אוהבת ויזומה. כך גם עלינו לעשות עם אנשינו. מין נהפך לשדה קרב שבו האמונה המשיחית מפסידה. לכן יש צורך דחוף ביותר בקהילה היום למצוא דרכים מרובות לדבר על מין באותו אופן מעמיק שהכתובים מדברים עליו. עלינו לעשות זאת בשיעורים לילדים, בקבוצות לגברים ולנשים, בקבוצות בית, בקבוצות נוער וכן הלאה.

לפני כמה שנים ערכה הכנסיה הפרסביטריאנית Tenth שבפילדלפיה כנס שכותרתו "סקס והעיר הגדולה". יותר מארבע מאות איש השתתפו בכנס, רובם בני עשרים עד שלושים וחמש. הייתי אחד המרצים המרכזיים בכנס, והצוות של Harvest USA העביר סדנאות בנושאים שונים.

בתום האספה של יום ראשון, כשצעדתי על המדרכה לאחר שעזבתי את בניין הקהילה, הרגשתי משב רוח כאשר רוכבת אופניים חלפה לידי במהירות. הסתובבתי וראיתי אישה צעירה לוחצת על המעצור ומסתובבת לכיווני. "זה לא אתה שהיית הדובר בכנס ביום שישי בערב?". אישרתי שזה הייתי אני. "הלכתי לקהילה הזאת כשהייתי צעירה יותר, אבל התרחקתי ממנה במשך כל תקופת הלימודים באוניברסיטה. אני חושבת שאחזור לפה עכשיו. כל קהילה שמדברת על הדברים האלה באומץ ופותחת את הכתובים כדי ללמד אותנו בצורה כזאת - היא קהילה שאני רוצה להיות בה".

10. הקהילה שותקת כי איננו רק בורים באשר לתכנית של אלוהים לגבי מין, אלא גם איננו מאמינים שהוא תכנן אותו לטובתנו.

מין מוצג סביבנו בכל כך הרבה צורות שליליות ומעוותות שהפסקנו להאמין שהכול תוכנן לטובה, או שאלוהים רוצה שנחווה זאת כדבר טוב ואצילי!

לפני שנים אחדות נסעתי למשימה קצרה באמסטרדם כדי לעבוד עם קבוצה שעוסקת בהקמת קהילות. אמסטרדם היא עיר אפלה מאוד מבחינת העיסוק במין. השם שלה כעיר של חירויות ושחיתויות מיניות מוכר היטב. כולנו ראינו תמונות של הזונות שיושבות בחלונות הראווה, מציעות את סחורתן. חנויות פורנו זונות

נמצאות כמעט בכל פינה במרכז העיר. אני זוכר ששאלתי את חברי לקבוצה, "איך אי פעם תהיה למישהו פה השקפה בריאה או טהורה על מין ומיניות?". תשובתו הפתיעה אותי. הוא אמר, "אני לא יודע, ואני כבר לא יודע אם ההשקפה שלי היא כזאת".

היום אמסטרדם היא סמל לתוהו ובוהו המיני שמתקיים בחצר האחורית שלנו. האינטרנט הפך כל מחשב וכל מכשיר נייד לחנות סקס. כמו חברי, גם אני תוהה עכשיו אם למאמין הממוצע יש עדיין הערכה בריאה כלשהי למין כפי שאלוהים תכנן אותו. כיצורים חוטאים או שאנחנו עושים ממין עניין גדול מדי, משתמשים בו באנוכיות ובתובעניות לסיפוק צרכינו, או שאנחנו ממעיטים בערכו ושוכחים שזוהי אחת המתנות הטובות של אלוהים. השטן עומד בדרך כלל מאחורי הנטייה הזאת לקיצוניות. הוא בהחלט מרוצה כשהמתנות הטובות של אלוהים מעוותות או נזנחות.

משיחיים צריכים לתקן את התפיסה שלהם לגבי מין ולראות שזאת מתנה טובה מאלוהים. עלינו להצהיר על הכוונה הטובה שיש לאלוהים לגבי מין, ובעד מין ככוח שמאחד את נפשם של הבעל והאישה, וכדבר שבמסגרת הנכונה הוא פלא משכר של ממש (חשוב על "שיר השירים" שמצהיר באומץ בכל עמוד על היופי של המיניות שתוכננה על ידי אלוהים).

המסר הזה, שאלוהים בעד מין, הולך לאיבוד ונפגם לעתים קרובות בגלל ההיסטוריה האישית שלנו, בגלל השיברון והמאבקים שלנו אתו. בלי משים אנחנו מנחילים את הגישות שלנו על מין לאלה שסביבנו, במיוחד לילדינו. כשאנחנו כבר כן מדברים על מין בקהילה, אנחנו מדברים רוב הזמן על כל הדרכים שבהן הוא השתבש. כשאנחנו מוזמנים לדבר בקהילות, נדיר שמבקשים מאתנו לדבר בחיוב על מין. בדרך כלל מדברים על מין מעוות.

תופתע לדעת באיזו תדירות התבקשנו ללמד את הנושא בקבוצות נוער, לעתים קרובות בפעם הראשונה (ובדרך כלל רוצים שנאמר את כל מה שאנחנו יכולים לומר על הנושא בפגישה אחת). בדרך כלל המנהיגים רוצים שנהיר (נפחיד?) ילדים כדי שיצייתו ויעשו את הדבר הנכון. כשאנחנו מתבקשים ללמד בני עשרה, המנהיגים בדרך כלל אינם מעודדים אותנו לדבר על הנושא בראייה רחבה של הכתובים, או בדרך שאולי תפקח את עיניהם למסתורין, לטוב ולקדושה שאלוהים תכנן בתחום המיני. בניסיון להגן על אנשינו הצעירים מהדרכים ההרסניות הרבות שבהן מין עלול לגרום להם לרדת מהפסים, מנענו מהם ללמוד מהכתובים על התכנית הנפלאה שאלוהים נתן לנו לגבי מין. כולנו, ובמיוחד הנוער שלנו, צריכים לימוד עקבי, משכנע ומוצק מהכתובים, לימוד שילכוד את הדמיון שלנו ויאפשר לנו לרצות לחיות חיים של טוהר והנאה בתחום המיני, למען כבוד אלוהים.

לסיכום:

אין ספק שרשימת הסיבות שפירטתי בנוגע לשתיקת הקהילה אינה ממצה. עם זאת רוב הקהילות יכולות למצוא את עצמן איפשהו ברשימה הזאת. אם הקהילה שלך שותקת בגלל הסיבות שדיברתי עליהן, מה התשובה? האם התשובה אינה לבוא אל האור? האם התשובה אינה הכרה והודאה בעובדה שאלה המאפיינים שלנו כקהילה או כהנהגה? הנחנו לאנשינו למצוא את דרכם בתחום הזה. באופן מוטעה - מתוך פחד, חוסר ביטחון או פשוט כי לא ידענו מה לעשות - לא עשינו כלום; חשבנו בתמימות ש"אף אחד כאן לא נאבק בזה".

הצעד הבא, אם כן, אולי צריך להיות חזרה בתשובה כמנהיגים: עלינו להפציר באלוהים לעזור לנו להבין שמתפקידנו לטפח בקהילות שלנו סביבה בריאה מבחינת הכתובים. עלינו לדאוג לסביבה שבה נוכל גם לדבר על מין וגם להושיט את העזרה הרבה הנחוצה לאנשינו. זה תמיד מצב שכל הצדדים מרוויחים ממנו. אנחנו יכולים להרוויח הכול אם רק נעשה זאת - אבל אנחנו יכולים להפסיד הכול אם לא נעשה זאת.

Harvest USA רוצה לעזור לקהילתך לפתח אסטרטגיה כדי להתחיל לטפל בנושא למען כבוד אלוהים. אמור לנו איך נוכל לעזור לך. אתר האינטרנט שלנו, www.harvest.org, הוא מקור טוב לחומרי עזר. הצוות שלנו

מוכן לעמוד לרשותך במידת האפשר בלימוד ובהכשרת המנהיגים בקהילה שלך. אנו גם מוכנים לדבר עם זקני הקהילה, ומנהיגיה, בסקייפ או באמצעות האינטרנט. נשמח לעזור. יברך אותך אלוהים במאמציך לבנות את מלכותו.

ג'ון פרימן,

נשיא הארגון

john@harvestusa.org